

Stensballe: Jeg vil minde om, at det viste sig at volde visse Vanskeligheder for Regeringspartierne overhovedet at faa det Udvalg nedsat, som har beskæftiget sig med det foreliggende Lovforslag. Den eneste Oplysning, vi ved første Behandling kunde faa om, hvorfor Udvalget skulde nedsættes, var Ministerens Udtalelse om, at Oppositionspartierne skulde faa Lov til at sige, hvad de vilde. Ja, det vidste vi for Resten i Forvejen, saa den Oplysning havde vi ikke behøvet at faa. Det viste sig imidlertid at være vanskeligt nok, for det blev ligefrem dekretet, at Udvalgsarbejdet skulde gennemføres hurtigt. Vi har derfor ikke engang haft Lejlighed til at sætte os ind i og endnu mindre til at forhandle om de Henvendelser og det Materiale, som er tilgaaet Udvalget udefra. Ministeren sagde ogsaa udtrykkelig i det Samraad, vi havde, at der ikke kunde ændres ved Grundlaget; der var derfor ikke megen Anledning til at fortsætte Forhandlingerne. Formaalet med Udvalgets Nedsættelse skulde efter Ministerens Udtalelse være, at interesserede kunde faa Lejlighed til at møde i Deputationer og rette Henvendelse til Udvalget. Rigtig heldigt er det nu ikke gaaet i saa Henseende, thi de Deputationer, der havde meldt sig, blev indvarslet med saa kort Tidsfrist, at det viste sig, at faktisk kun de, der boede i København, kunde komme til Stede. Dette er en ganske enestaaende Til sidesættelse af Provinsen. Naar man indvarsler sent om Eftermiddagen til et Møde Kl. 10½ den næste Formiddag, er Repræsentanter fra Provinsen afskaaret fra at komme til Stede. Jeg beklager, at det er gaaet saadan, da det derved er blevet umuligt at faa de Forhandlinger i Gang, som maatte fores, naar der overhovedet skulde være Mening i at nedsætte Udvalg.

Jeg er da ogsaa kommet til det Resultat, at det ikke har været af de anførte Grunde, Udvalget blev foreslaaet nedsat, men at det nærmest har været, for at Flertallet kunde faa Lejlighed til at foretage den Korrekturlæsning, som gentager sig, hver Gang den højtærede Indenrigsminister har et Lovforslag til Behandling her i Tinget. Flertallet har da ogsaa her stillet ikke mindre end 14 Ændringsforslag til Forslag til Lov om Leje og tillige et Antal Ændringsforslag til det Lovforslag, som vi skal behandle efter det foreliggende.

Da vi ikke har haft Lejlighed til blot nogenlunde at drøfte Lovforslaget, og da vi mener, at Flertallet fuldt ud maa bære Ansvaret for sine Ændringsforslag, maa jeg anbefale mine Meningsfæller at afholde sig

fra at stemme, naar Ændringsforslagene kommer til Afstemning.

Stein: Med Hensyn til, hvad der er passeret i Udvalget, kan jeg ganske henholde mig til den ærede foregaaende Taler. Hvad vi har været ude for, er i Virkeligheden en Parodi paa en Udvalgsbehandling. I Flertallets Udtalelser i Betænkningen staar der, at det straks under Forhandlingerne viste sig, at Mindretallet, bestaaende af Venstre og Konservative, indtog et principielt Standpunkt saa vidt forskelligt fra det, Lovforslagene hviler paa, at en Mulighed for Overenskomst om Lovforslagene var udelukket. Denne lille Passus er for saa vidt oplysende med Hensyn til den Maade, hvorpaa man behandler Sagerne. Det er en fuldstændig forlorn Maade at udtale sig paa. Jeg havde ved første Behandling Lejlighed til at sige til den højtærede Minister, paa hvilken Linie mit Parti var at finde under en Forhandling om de Problemer, der ligger for her, og for øvrigt maatte vi jo, efter hvad der var foregaaet i det andet høje Ting, anse det for ganske ørkesløst at kræve Udvalg; vi krævede derfor ikke Udvalg, lige saa lidt som Partiet Venstre gjorde det. Der var nemlig sket det, at Regeringspartierne i det andet høje Ting ikke havde turdet tage Ansvaret for de Lovforslag, de i Fjor vedtog, og som de i Fjor vedtog i Tillid til, at de vilde blive revideret herovre. Der var sket det, at den højtærede Indenrigsminister maatte stille 50 Ændringsforslag til sine egne Lovforslag. Vi maatte da fra vor Side gaa ud fra, at dermed var Sagen afgjort, der var ikke mere at tale om. Men det var den altsaa ikke, for da vi ikke krævede Udvalg, krævede man det fra Regeringspartierne Side, ikke fordi man — saaledes som man gav det Udseende af — ønskede at give os Anledning til at udtale os eller ønskede at forhandle med Oppositionen, men ganske simpelt fordi man ønskede at give Ministeren Lejlighed til at file yderligere paa sine Lovforslag. Resultatet er, som det allerede er nævnt, at efter at disse ministerielle Lovforslag var blevet ændret gennem 50 Ændringsforslag i det andet høje Ting, skal de nu ændres gennem 21 nye Ændringsforslag i dette høje Ting. Den højtærede Indenrigsminister samler aabenbart paa Rekorder. Det er jo noget ganske uhørt, noget *noch nie da gewesen*, at en Minister, ikke for at forhandle sig til Rette med Modparterne, men af Usikkerhed med Hensyn til, hvad han her har vovet sig ud i, af Frygt for sin egen Skygge, om man vil, stiller først 50 og saa 21 Ændringsforslag